

Arrest

nr. 151 468 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker dient op 23 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 mei 2010 dient de eerste verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard bij beslissing van 11 juli 2013.

1.3. Op 20 juli 2010 dient ook de verzoekster een asielaanvraag in.

1.4. Op 14 september 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de beide verzoekers. De verzoekers stelden tegen deze beslissingen van de commissaris-generaal beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In de arresten nrs. 73 738 en 73 739 van 20 januari 2012 weigert ook de Raad aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 26 februari 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 5 maart 2012 dient de tweede verzoekster op haar beurt een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt uiteindelijk onontvankelijk verklaard bij beslissing van 30 augustus 2012.

1.7. Bij arrest nr. 122 486 van 14 april 2014 verwerpt de Raad het annulatieberoep dat door de eerste verzoeker werd ingesteld tegen de onder punt 1.2. genoemde beslissing van 11 juli 2013.

1.8. Op 13 oktober 2014 wordt de aanvraag van 26 februari 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 20 oktober 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.02.2012 werd ingediend door :

A(...), A(...) A(...)

Geboren te (...) op (...)

G(...), N(...) A(...)

Geboren op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.01.2012 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

De duur van de procedure - namelijk twee jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op hun aanvraag 9ter d.d. 07.05.2010 die nog hangende zou zijn en waarvan de behandelingsperiode onredelijk lang zou zijn. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat hun aanvraag 9ter werd afgesloten op datum van 11.07.2013. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder beroepen betrokkenen zich op artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Volgens het Hof van Cassatie heeft het aangehaalde artikel 3 (het belang van het kind) van het EVRK heeft geen directe werking. Betrokkenen tonen niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van de kinderen geschaad zouden worden. De kinderen worden immers niet van hun ouders gescheiden en hun scholing kan voortgezet worden in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Ook het argument dat de kinderen geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling bij een verplichte terugkeer, kan niet weerhouden worden door onze diensten. Het gaat hier om de persoonlijke mening van betrokkenen die niet onderbouwd wordt door, minstens, een begin van bewijs.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. Betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter en er geen strafonderzoek hangende is en dat er derhalve geen sprake is van enige gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat betrokkenen op zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij onmiddellijk zouden kunnen werken, dat zij ten eerste werkbereid zouden zijn, dat zij knelpuntberoepen zouden kunnen invullen en dat hun kinderen hier schoolgaan - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.9. Op 23 oktober 2014 dienen de verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 27 november 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag van 23 oktober 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag niet in het land van herkomst zou kunnen ingediend worden*
- *de asielprocedures waren niet onredelijk lang en geven geen verblijfsrecht*
- *de aanvraag art. 9 TER VW is niet meer lopende*
- *het feit dat de kinderen naar school gaan is niet buitengewoon*
- *een schending art. 3 IVRK en art. 3 EVRM is niet aangetoond*
- *de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden thans niet behandeld in deze fase*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst of verblijf kan ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met schoolgaande kinderen ten laste, of nog, aan de voorwaarden die in het verleden werden weerhouden voor regularisatie voor families met minderjarige kinderen, weze een verblijfsduur van meer dan 5 jaar en minderjarige kinderen die schoolgaand zijn.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf, in casu meer dan vijf jaar, en integratie zowel van verzoekers als hun kinderen, zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat dient vastgesteld te worden dat art. 9 BIS VW hier op een al te stringente manier wordt toegepast, die de grenzen van de redelijkheid op manifeste wijze overschrijdt.

Dat in de bestreden beslissing alle redelijkheid zoek is, minstens er geen of onvoldoende draagkrachtige motivering aan de orde is voor een dergelijk stringente toepassing van dit artikel.

Dat er dient vastgesteld te worden dat de ratio legis van art. 9 BIS VW erin bestond aan bepaalde mensen wegens humanitaire redenen, verblijfsrecht toe te kennen.

Dat in de instructie van 2009, dewelke vernietigd is op basis van formele redenen, een aantal criteria werden vooropgesteld die algemeen als norm voor redelijkheid werden aanvaard.

Dat deze instructie weliswaar vernietigd is, doch anderzijds publiekelijk door de verantwoordelijke personen, in de eerste plaats de toenmalig bevoegde staatssecretaris en tevens de toenmalige als huidige directeur van DVZ, werd verklaard dat de aanvraag van personen die voldeden aan de criteria van de instructie positief zou beoordeeld worden.

Dat dient vastgesteld dat er thans sprake is van een verblijf van 5 jaar, waarvan er steeds procedure bezig was en waarbij betrokkenen telkens gebruik maakten van de tijd om zich te integreren, terwijl destijds een verblijfsduur van vijf jaar als redelijke grens werd aangenomen voor regularisatie al dan niet, mits het ging om een familie met minderjarige kinderen die schoollopen en er asiel was aangevraagd geworden.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers ruimschoots aan deze voorwaarden voldoen maar toch een negatieve beslissing ontvingen.

Dat het duidelijk is dat indien personen hier 5 jaar zonder enig probleem verblijven, met minderjarige kinderen, en goed geïntegreerd zijn, geen regularisatie kunnen bekomen wegens humanitaire redenen, alsdan er duidelijk sprake is van een al te ruime uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW. Dat in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, dient aangenomen te worden dat een verblijfsduur van 5 jaar met verregaande integratie wel degelijk als humanitaire reden kan aangenomen worden binnen de grenzen van de redelijkheid.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet echter onder ‘middel’ worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het eerste middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone

omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verzoekers hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 februari 2012 het volgende uiteengezet:

“Aangezien verzoekers op datum van 23 november 2009 asiel hebben aangevraagd in België.

Dat bij beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 14.09.2011 de aanvraag tot asiel werd afgewezen.

Dat verzoekers tegen deze beslissing hoger beroep hebben aangetekend.

Dat bij beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 december 2011 het hoger beroep werd afgewezen.

Dat verzoekers ondertussen op datum van 07 mei 2010 een regularisatie-aanvraag op basis van art. 9 TER VW hadden ingediend, procedure die tot op heden hangende is.

Dat aangenomen wordt dat een asielzoeker die overdreven lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing in zijn procedure aanspraak kan maken op deze basis alleen al op een regularisatie van zijn verblijf.

Dat de door verzoekers opgestarte asielprocedure, incl. de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uiteindelijk meer dan twee jaar heeft geduurd.

Dat met inbegrip van de procedure art. 9 TER VW de procedures gezamenlijk nog langer hebben geduurd en tot op heden nog lopende zijn.

Dat verzoekers zich verder beroepen op het feit dat hun minderjarige kinderen in België sedert 2 jaar onderwijs volgen en de onderbreking van het schooljaar niet kan worden geëist, wel integendeel, een bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoekers onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zijn en vloeiend Nederlands spreken en zelfs na ontvangst van verblijfspapieren onmiddellijk kunnen beginnen werken. Dat zij ten eerste werkbereid zijn.

Dat door regularisatie van verzoekers niet enkel de situatie van verzoekers verbetert, doch tevens de potentiële werkgever ten goede komt en uiteindelijk door de invulling van een knelpuntberoep ook de Belgische maatschappij ten goede komt.

Dat de lange duur van de asielprocedure en procedure Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117,133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende procédure art. 9 TER VW*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*

Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd wordt het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen".

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verzoekers van oordeel zijn zowel in rechte als in feite dat hun afwijzing als asielzoeker niet afdoet van de onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in dit verzoek worden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

Daarom vragen verzoekers om op basis van humanitaire overwegingen en hun uiterst sterke sociale bindingen met België een permanente regularisatie van hun verblijf te bekomen onder vorm van een machtiging van meer dan drie maanden naar analogie met criterium 1 van de Regularisatiewet.

Als er al enig element zou zijn dat reeds eerder zou zijn aangehaald in het kader van de asielprocedure, halen de verzoekers ten deze dat dan ook enkel volstrekt subsidiair aan om de humanitaire redenen waarop ze zich beroepen te ondersteunen.

Het kan verzoekers onmogelijk worden tegengeworpen dat zij een dergelijke vraag dienen te richten tot de Belgische Diplomatieke post in hun geboorteland, aangezien er in casu tal van bijzondere omstandigheden zijn, zowel algemene als specifieke, die het indienen van een verzoek via de burgemeester wettigen.

Wat betreft de algemene elementen:

Waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zouden zij zich dan moeten wenden tot de diplomatieke post voor België in België. Dit is natuurlijk volstrekt onmogelijk en art. 9 BIS van de Vreemdelingenwet voorziet in dergelijk geval dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats !

Aangezien alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden. Bij een terugkeer naar het thuisland zouden immers tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend totaal komen te vervallen.

Gelet op het bovenstaande menen de verzoekers dan ook dat zij bij wet verplicht zijn hun aanvraag te doen via de Burgemeester, zodat alleen al om deze reden de ontvankelijkheid van dit verzoek niet in vraag kan worden gesteld.

Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

Wat betreft de specifieke omstandigheden.

Verzoekers verwijzen naar het onderhavige verzoek in zijn geheel, maar wensen specifiek te wijzen op het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Het onderbreken van het verblijf "teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Het verzoek dient derhalve als ontvankelijk te worden weerhouden en daarna om de hierboven aangehaalde en de hiernavolgende redenen als gegrond te worden toegestaan.

De verzoekers hebben in België nooit enige aanvaring gehad met de strafrechter en bij hun weten is er lastens hun ook geen strafonderzoek hangende. Er kan derhalve geen sprake zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid.

Verzoekers leggen verschillende stukken voor betreffende de door hen gevolgde lessen en cursussen. Er is sprake van een buitengewone inzet. Verzoekers spreken ondertussen ook de Nederlandse taal.

Dat verzoeker weliswaar kampt met een aantal medische problemen, doch alleszins bereid is om een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van hem zou verlangd worden.

Verzoekers wensen hier trouwens aan te geven dat als er dan nog enige twijfel zou bestaan zij geen enkele moeite hebben met een tijdelijke & voorwaardelijke regularisatie van hun verblijf met als conditie dat het gezin moet bewijzen een inkomen te verwerven uit tewerkstelling.

In het kader van de humanitaire redenen wensen de verzoekers bovendien de feitelijke situatie van hun kinderen te benadrukken.

Hun kinderen lopen school in België en volgen alle lessen samen met hun klasgenootjes, in het Nederlands.

Het staat vast dat als verzoekers en hun gezin thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van

verzoekers. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie (inclusief de kinderen) zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat de verzoekers dit ten allen prijze willen vermijden.

Door voorlegging van het uitgebreide stukkenbundel wordt getracht om aan te tonen dat verzoekers op een uitermate goede wijze zijn geïntegreerd, doch nog meer dan dat, zij hebben sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking.

De verzoekers menen dat er in de hierboven geschetste omstandigheden sprake is van "bijzondere omstandigheden".

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24.01.2012 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

De duur van de procedure - namelijk twee jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op hun aanvraag 9ter d.d. 07.05.2010 die nog hangende zou zijn en waarvan de behandelingsperiode onredelijk lang zou zijn. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat hun aanvraag 9ter werd afgesloten op datum van 11.07.2013. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder beroepen betrokkenen zich op artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Volgens het Hof van Cassatie heeft het aangehaalde artikel 3 (het belang van het kind) van het EVRK heeft geen directe werking. Betrokkenen tonen niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van de kinderen geschaad zouden worden. De kinderen worden immers niet van hun ouders gescheiden en hun scholing kan voortgezet worden in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Ook het argument dat de kinderen geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling bij een verplichte terugkeer, kan niet weerhouden worden door onze diensten. Het gaat hier om de persoonlijke mening van betrokkenen die niet onderbouwd wordt door, minstens, een begin van bewijs.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. Betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter en er geen strafonderzoek hangende is en dat er derhalve geen sprake is van enige gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat betrokkenen op zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij onmiddellijk zouden kunnen werken, dat zij ten eerste werkbereid zouden zijn, dat zij knelpuntberoepen zouden kunnen invullen en dat hun kinderen hier schoolgaan - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De verzoekers menen dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor hen om de aanvraag in België in te dienen, en dat als de gemachtigde dezelfde criteria hanteert in dit dossier als hij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld te worden dat zij voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan vier jaar met schoolgaande kinderen ten laste.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet wordt waarom de gemachtigde meent dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen die het indienen van de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Door louter te stellen dat er wel degelijk mogelijkheid is dit wel te doen, doen de verzoekers geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen motivering. Daar waar de verzoekers verwijzen naar criteria die gehanteerd worden bij een beoordeling ten gronde, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een beoordeling ten gronde, maar een beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag uitmaakt. Naast de vaststelling dat de verzoekers zich beperken tot een loutere bewering daar waar zij insinueren dat de gemachtigde in hun dossier andere criteria zou hanteren dan in andere dossiers en gelet op het feit dat de wet nergens in inhoudelijke criteria of voorwaarden van regularisatie voorziet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers *in casu* hoe dan ook niet dienstig kunnen verwijzen naar enige voorwaarden van regularisatie met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verder stellen de verzoekers dat niet afdoende geantwoord werd op de redenen door hen aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie en dat de bestreden beslissing daardoor in strijd is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers menen dat de geboden argumentatie manifest in strijd is met voormeld artikel 9bis waar de gemachtigde in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. Ten slotte betogen zij dat in de bestreden beslissing de meer dan vijf jaar verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven worden, hetgeen totaal onredelijk is.

De Raad stelt vast dat wel degelijk rekening gehouden werd met en gemotiveerd omtrent de door de verzoekers aangehaalde banden met België en de elementen van verblijf en integratie. Enerzijds wordt gesteld dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat de verzoekers bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat de duur van de procedure niet onredelijk lang was en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan de verzoekers *ipso facto* geen recht op verblijf geeft. Verder wordt uitdrukkelijk gesteld dat het feit dat de verzoekers op zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij onmiddellijk zouden kunnen werken, dat zij ten eerste werkbereid zouden zijn, dat zij knelpuntberoepen zouden kunnen invullen en dat hun kinderen hier schoolgaan, elementen zijn die tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase niet behandeld worden. Het loutere feit dat de verzoekers het hiermee niet eens zijn, leidt niet tot de onwettigheid van deze motivering. De verzoekers maken niet

concreet aannemelijk dat het in hun geval kennelijk onredelijk zou zijn om de elementen van integratie niet te beoordelen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dit is de vraag of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het de verzoekers verhinderen om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Gezien de gemachtigde heeft geoordeeld dat *in casu* geen buitengewone omstandigheden voorliggen, diende en kon hij ook niet overgaan tot een onderzoek ten gronde.

Waar de verzoekers tot slot verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009, moet worden gewezen op het volgende:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar de verzoekers er zich over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van de criteria van de instructie van 19 juli 2009, en daargelaten de vaststelling dat zij in hun aanvraag geenszins om de toepassing van deze criteria hebben verzocht, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In zoverre de verzoekers, op de criteria van de instructie van 19 juli 2009 verder bouwende, stellen dat een verblijfsduur van vijf jaar met verregaande integratie en met minderjarige kinderen wel degelijk als humanitaire reden kan worden aangenomen binnen de grenzen van de redelijkheid, blijft de vaststelling dat de Raad van State heeft vastgesteld dat in de instructie op ongeoorloofde wijze werd voorbijgegaan aan de wettelijke voorwaarde van de buitengewone omstandigheden die moeten zijn aangetoond. Bijgevolg kunnen deze criteria ook los van de formele toepassing van de vernietigde instructie niet worden aangewend in een zaak waarin in eerste instantie over de ontvankelijkheid van de aanvraag moet worden geoordeeld. Het betoog aangaande de algemene verklaringen van de bevoegde staatssecretaris doet daaraan geen afbreuk en ontlast de verzoekers er niet van aan te tonen dat de bestreden beslissing niet deugdzzaam zou zijn.

De verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn, of dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroepen de verzoekers zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

De verzoekers verschaffen de volgende toelichtingen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift en naderhand in hun aanvullingen ontwikkelde argumentatie en stukken.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie en naderhand in de aanvullingen, en tevens in de stukken, werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie en in de aanvullingen naderhand zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen,

thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat het feit dat er zich wel degelijk ernstige problemen voordeden in het land van herkomst ten genoegen van recht blijkt uit het feit dat de broer van verzoeker, resp. schoonbroer van verzoekster, erkend is geworden als politiek vluchteling, weze I(...) A(...).

Dat verzoekers uiteraard niet zouden gevlucht zijn als er geen problemen waren, en de werkelijkheid erin bestaat dat er veelvuldig door de Russische geheime diensten operaties worden opgezet in het land van herkomst, en daarbij grote problemen worden veroorzaakt voor sommige personen, zo ondermeer verzoekers.

Dat in het verleden reeds herhaaldelijk personen van Tsjetsjeense origine, zoals verzoekers het slachtoffer waren van arrestaties, of zelfs aanslagen door de Russische ordediensten;

Dat redelijkerwijs dan ook dient aangenomen te worden dat al deze elementen voldoende kunnen verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag tot humanitaire regularisatie in België indienen, temeer de overige elementen.”

In de mate dat de verzoekers zich op algemene wijze beroepen op een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De verzoekers kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel in deze mate dan ook onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt vooreerst op dat nergens in de bestreden beslissing te lezen valt dat omwille van het feit dat de verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, zij thans hun situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet zouden mogen invoeren als argument om een regularisatie te verkrijgen. De verzoekers gaan op dit punt uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Hun regularisatieaanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat ze geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond en niet omdat hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

De verzoekers, van wie werd vastgesteld dat zij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus, hebben in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet concreet aangegeven dat de problemen die zij stellen te hebben in hun land van herkomst of de algemene situatie in dat land een belemmering vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in te dienen. Evenmin hebben zij er melding van gemaakt dat hun (schoon)broer erkend is als vluchteling. Bovendien beperken de verzoekers zich wat dit laatste punt betreft tot een loutere bewering en brengen zij ter zake geen enkel begin van bewijs naar voor.

Waar de verzoekers menen dat er een nieuwe beoordeling van de elementen van hun asielaanvraag diende te gebeuren in het kader van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen zij niet gevolgd worden. Het komt aan de verzoekers immers toe aan te tonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren omwille van vervolgingen en discriminatie naar hun land van herkomst. Het stond dan ook aan de verzoekers om in hun aanvraag minstens een begin van bewijs ter zake aan te brengen. Het blijkt echter niet dat de verzoekers in hun aanvraag enig concreet element hebben aangeduid aangaande de thans beweerde problemen van arrestaties en aanslagen op personen van Tsjetsjeense origine en operaties van de Russische geheime diensten. Gelet op het feit dat de bewijslast inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden op de aanvrager rust, stond het dan ook niet aan de gemachtigde om deze of gene niet nader geduide omstandigheden te onderzoeken in het licht van de ontvankelijkheidsvereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De andere ingeroepen argumenten van de verzoekers zoals hun sterke sociale bindingen, werden door de gemachtigde beoordeeld in het licht van het begrip 'buitengewone omstandigheden'. De verzoekers gaan echter niet in op de ter zake geboden motivering.

Met hun betoog maken de verzoekers dan ook geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de conclusie van de gemachtigde dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die de verzoekers verhinderen hun aanvraag via de gewone procedure in te dienen, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied (weze maar liefst meer dan 5 jaar) met medegaande sterke integratie in alle redelijkheid als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen, temeer er minderjarige kinderen zijn die schoollopen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is een verblijfsduur van meer dan 5 jaar*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd, ook tal van familieleden zijn hier met legaal verblijf*
- *de verzoekers spreken Nederlands, en als zij gemachtigd worden tot verblijf, zullen zij zelf in hun eigen levensonderhoud voorzien, wat nu niet mogelijk is, aangezien zij niet mogen werken.*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst worden teruggestuurd, het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht wordt.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”.

Dat de belangen van verzoekers en hun kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder dient opgemerkt te worden dat de kinderen ondertussen sedert 5 jaar naar school gaan in België en er nu niet kan verwacht worden dat de kinderen nu België zouden verlaten voor onbepaalde duur en in onzekere omstandigheden om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen in het land van herkomst waar zij geen enkele binding meer mee heeft, en waardoor zij onherroepelijk hun volledige schoolloopbaan dreigen te verliezen, hetgeen een zware hypotheek op hun verder leven zal blijven vestigen, terwijl deze aanvraag gemakkelijk kan ingediend worden in het land van verblijf België, zonder dergelijke zware repercussies.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte de zaken worden voorgesteld alsof het kind van verzoekers geen schade zouden ondervinden, hetgeen een verdraaiing van de werkelijkheid uitmaakt.

Dat immers dient vastgesteld dat het kind geenszins de Russische taal goed machtig zijn, en zij zekerlijk al bij terugkeer een onoplosbare achterstand hebben opgelopen op schoolvlak, gezien daar de leerstof volledig anders is.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.

Dat er geen enkel standpunt wordt ingenomen dienaangaande met name dat na een verblijf van 5 jaar in België en evenlang schoollopen van de kinderen in het onderwijs in België, hun toekomst in de eerste plaats hier ligt en het onredelijk is om thans dit alles ongedaan te maken.

Dat het totaal onredelijk is dat 5 jaar inspanningen, energie en tijd van verzoekers, maar omgekeerd ook van de Belgische maatschappij, thans zomaar door de bestreden beslissing aan de kant wordt geschoven en geenszins naar waarde wordt meegenomen in de overweging, en dit op basis van een al te strikte toepassing van het begrip humanitaire situatie.

Dat de motiveringsplicht geschonden is in die zin dat er geenszins op enige redelijk verantwoorde manier wordt geargumenteed inzake de niet toepassing van het begrip prangende humanitaire situatie in casu gezien de verschillende voorliggende elementen in het dossier.

Dat bovendien dient vastgesteld dat geenszins werd geantwoord op alle argumentatie die door verzoekers werd ontwikkeld, zo ondermeer het feit dat er een procedure art. 9 TER VW hangende was op het ogenblik van de aanvraag art. 9 BIS VW en de procedure art. 9 TER VW onredelijk heeft geduurd.

Dat dient vastgesteld dat deze procedure meer dan drie jaar heeft geduurd, hetgeen onredelijk lang is, hetgeen ook moge blijken uit het feit dat thans de nieuwe aanvragen art. 9 TER VW in hoogstens enkele maanden worden afgerond.

Dat het één en ander nog des te onredelijker is gezien het feit dat verzoekers ondertussen zich integreerden, en deel uitmaakten van de Belgische maatschappij die zij stilaan maar zeker als de hunne beschouwen en zekerlijk is dit het geval voor de kinderen die het merendeel van hun leven al in België wonen.

Dat reeds in het verleden bij toetsing van het algemeen rechtsgevoel bij de modale burger inzake personen die goed geïntegreerd zijn, de Nederlandse taal spreken en waarbij de kinderen naar school gaan, en dewelke geen problemen veroorzaakten, er naar voorkwam dat deze modale burgers met een verpletterende meerderheid het onredelijk vonden dat dergelijke mensen papieren werd geweigerd op basis van humanitaire redenen.

Dat ook het merendeel van de beleidsverantwoordelijken, en onlangs nog de nieuwe staatssecretaris van Asiel en Migratie, stelde dat hij dergelijke onredelijke situaties en persoonlijke drama's ten allen prijze wilde vermijden.

Dat het duidelijk moge zijn dat hier manifeste schending aan de orde is van zowel de motiveringsplicht als het redelijkheidsbeginsel."

Met betrekking tot de opgeworpen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur verwijst de Raad naar hetgeen hij hieromtrent hoger heeft gesteld. In deze mate is het derde middel dan ook onontvankelijk.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekers in de uiteenzetting van hun middel eveneens verwijzen naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en dat zij kort aangeven of citeren wat deze bepalingen inhouden. De verzoekers laten echter na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet en in de mate dat de verzoekers al de bedoeling hadden de schending van de voormelde artikelen 3 en 8 in te roepen, is het derde middel ook in dit verband onontvankelijk.

De verzoekers menen dat het ten onrechte is dat de ingeroepen redenen worden afgewezen en dat gesteld wordt dat de aanvraag in hun land van herkomst kan worden ingediend. Zij verwijzen opnieuw naar de lange duur van hun verblijf met de medegaande sterke integratie en het school lopen van hun kinderen en stellen dat deze elementen in alle redelijkheid als buitengewone omstandigheden dienen te worden aangenomen. Hierop is reeds ingegaan in het kader van het eerste middel, zodat kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent hoger werd gesteld. De verzoekers geven blijk van een andere beoordeling dan deze van het bevoegde bestuur, maar hiermee tonen zij nog geen onwettigheid in de bestreden beslissing aan.

De verzoekers herhalen voorts de verschillende buitengewone omstandigheden die zij hebben ingeroepen maar op al deze elementen wordt echter uitdrukkelijk ingegaan in de bestreden beslissing. De verzoekers laten na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, waarom de motivering van de bestreden beslissing niet zou volstaan. De Raad benadrukt nogmaals dat het loutere feit dat de verzoekers het niet eens zijn met de bestreden beslissing en dat zij de door hen aangehaalde elementen wel als buitengewone omstandigheden beschouwen, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Met hun theoretisch betoog inzake de invulling van het begrip 'buitengewone omstandigheden' tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet correct heeft toegepast in hun concreet geval.

Waar de verzoekers verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad vast te stellen dat zij in onderhavig beroep uitsluitend in eigen naam optreden en niet in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun kinderen, zodat zij niet dienstig kunnen verwijzen naar de belangen van hun kinderen. Alleszins wordt geen schending aangetoond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag door de eenvoudige stelling van de verzoekers dat de belangen van hun kinderen geenszins gebaat zijn met een terugkeer naar Rusland om aldaar een aanvraag in te dienen of dat deze kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling bij een gedwongen terugkeer, nog daargelaten de vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft en de bestreden beslissing geenszins een gedwongen terugkeer inhoudt.

Waar de verzoekers stellen dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland "gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk" is en "het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen" tot gevolg zou hebben, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekers hiervan geen gewag maakten in de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende aanvraag. De verzoekers kunnen niet voor het eerst dergelijke omstandigheden aanvoeren in het verzoekschrift en verwachten dat de Raad deze in de plaats van de verweerder gaat beoordelen. De Raad is immers geen feitenrechter en het komt de verzoekers toe de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen in plaats van aan te sturen op een opportuiniteitsonderzoek.

Voor het overige wijst het betoog van de verzoekers op onbegrip voor de strekking van de bestreden beslissing en de overtuiging dat deze beslissing het gezin ontwricht, maar dit maakt niet dat de gedane beoordeling van de ingeroepen elementen strijdig is met de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur of strijdig is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat met de door de verzoekers in hun aanvraag opgeworpen elementen wel degelijk door de gemachtigde in rekening werden genomen en dat telkens wordt gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden inhouden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het betoog dat niet werd geantwoord op het feit dat er nog een procedure overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende was op het ogenblik van de aanvraag en dat evenmin werd geantwoord op het feit dat de procedure inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet onredelijk lang zou hebben geduurd, mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt omtrent deze beide elementen wel degelijk gemotiveerd, en wel als volgt: "*Betrokkenen beroepen zich op hun aanvraag 9ter d.d. 07.05.2010 die nog hangende zou zijn en waarvan de behandelingsperiode onredelijk lang zou zijn. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat hun aanvraag 9ter werd afgesloten op datum van 11.07.2013. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).*" Waar de verzoekers nogmaals argumenteren dat de procedure inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onredelijk lang heeft geduurd, wat geleid heeft tot de integratie van de verzoekers en hun kinderen in België, laten zij na om te verduidelijken waarin precies de op dit punt geboden motivering zou te kort schieten.

De verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat geen enkel standpunt wordt ingenomen omtrent het schoollopen van de kinderen in België. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Anders dan de verzoekers beweren, kan in deze beoordeling niet worden gelezen dat de gemachtigde van mening zou zijn dat hun kinderen bij een terugkeer geen schade zouden ondervinden. Er wordt enkel geoordeeld dat de verzoekers inzake dit element niet aantonen dat het een buitengewone omstandigheid vormt die het indienen van de aanvraag in het land van herkomst verhindert. Waar de verzoekers stellen dat hun kinderen niet de Russische taal machtig zijn en dat zij bij terugkeer een onoplosbare taalachterstand zullen hebben opgelopen op schoolvlak gezien de leerstof volledig anders is, dient wederom te worden vastgesteld dat de verzoekers dit element niet hebben opgeworpen in hun aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers kunnen hieromtrent dan ook geen motivering of onderzoek vanwege de gemachtigde verwachten.

Door enkel te blijven volharden in de in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tonen de verzoekers niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekers er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de boven besproken punten. In de mate dat de verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE